

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

ALL ANDLIG VÄLSIGNELSE

Ef 1:3 • Predikan G8B 2019-01-13 • Johnny Lithell

INLEDNING

Jag har funderat och funderat på vad den här versen betyder för oss här och nu. Den tycks fungera som en introduktion eller en rubrik till vad som sedan följer, till och med vers 14. Efter hälsningen som vi tittade på förra veckan är det som att Paulus exploderar i lovprisning, och det verkar inte som att han kan stilla sig. Verserna 3-14 är i grekiskan en enda lång mening som består av 202 ord, och det är inte vilka ord som helst; han talar om de högsta tänkbara saker. Det är en av Bibelns absoluta höjdpunkter när det handlar om sublim teologi – det är ord som svindlar och som vi knappt kan omfatta. Som vi måste läsa långsamt och med stor eftertanke eftersom varje ord är laddat med djup undervisning om vem Gud är och vad han har gjort för oss.

Så vad är det Paulus vill göra här? Vad betyder den här texten för oss, hur ska vi tillämpa den? Jag är övertygad om att vad Paulus ytterst sett vill göra är att väcka vår lovprisning. Han vill föra oss in i tillbedjan.

Titta här – först har vi ett stycke i vers 3-14 som börjar med versen vi har framför oss: "Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Far, som i Kristus har välsignat oss med all andlig välsignelse i himlen," och så vidare. Sedan ångar han på och berättar vad Gud har gjort, fram till vers 14. Därefter kommer en bön för brevets mottagare. Paulus säger att han inte kan sluta att tacka Gud när han nämner dem i sina böner, och han ber att deras hjärtans ögon ska få ljus så att de förstår vilket hopp han har kallat dem till, hur rikt hans arv är och hur oerhört stor hans makt är i dem.

Först har vi alltså en lång lovprisning av Gud för allt som han har gjort och sedan en bön till Gud att brevets mottagare ska fatta vad han har gjort. Det kan på ett sätt verka märkligt – han har ju precis sagt vad Gud har gjort, varför behöver han då be att de ska förstå vad Gud har gjort? Tror han att de är tröga och har svårt att förstå? Javisst! Han känner dem, för de är som kristna är i största allmänhet. De är som oss. Det som Gud har gjort är så stort, det är så omfattande och genomgripande att vi inte tycks kunna ta in det. Så han säger det och sedan ber han att det ska gå in; att Gud ska öppna deras hjärtan så att de kan se.

Vänner, vårt allra största behov som kristna är just det Paulus ber om, att våra hjärtans ögon ska få ljus så att vi förstår vilka vi är, vilket hopp han har kallat oss till och hur väldig hans makt är. För när vi förstår det så förändrar det hela livet. Alla våra problem går tillbaka till att vi inte ser det här, för om vi skulle se det skulle vi kunna hantera vilka lidanden som helst, eftersom vi vet vem han är, vad han har gjort oss till och den eviga glädje som väntar.

Gud säger det själv. I Hoseas fjärde kapitel klandrar Gud sitt folk för de ständigt går vilse, för att de svär och ljuger och mördar och stjälar och är otrogna. Sedan i den sjätte versen säger han

att det beror på brist på kunskap. När han säger ”kunskap” är det inte detsamma som ”data”, det vill säga, det är inte samma sak som att känna till ett antal fakta. Det är mer kunskap i termer av *insikt*, eller kanske snarare *klokbet*; det är något som gått in i kroppen på dem och som tar sig uttryck i deras liv.

Det finns ingen biblisk kunskap; det finns ingen biblisk teologi som är kunskap för sin egen skull. All teologi värd namnet tar sig uttryck i *doxologi*, lovprisning.

Det är vad Paulus gör här. Han ger oss teologin, har räknat upp en lång rad saker som Gud har gjort, och har gjort det i syfte att väcka vår lovprisning. Därför att när vi ser vem Gud är och vilka han gjort oss till, så omorienterar det hela våra liv. Vi lyfts ur oss själva, vi tvingas att lyfta blicken från vår egen navel till honom som vi är skapade att ära och njuta av. Vi ser att han är ett källflöde av välsignelse och när vi tillber och lovprisar honom är det som att vi får ställa oss mitt i strömmen och låta den förvandla oss. Det är inte alltid det är en känslomässig erfarenhet; ibland är den det, men oavsett om vi *känner* oss välsignade så är förvandlingen verklig. Våra sorger och problem kommer i ett nytt ljus, och vi kan säga till oss själva som psalmisten i Psalm 42, ”varför är du så tyngd av sorg, min själ? Sätt ditt hopp till Gud!” Och vi vet att det finns en verklighet bakom orden.

Livet med Gud är ofattbart. Han är oändligt god. Jag vet att det kan låta glättigt, men anledningen att vi tycker att det låter glättigt är att vi inte kan fatta oändlig, ren godhet. Det betyder inte att vi som kristna aldrig lider, inte alls. Jag befann mig i vad jag upplevde som ett totalt mörker under ett par års tid. Jag kunde inte sova. Jag hade mängder av olika fysiska smärtor. I perioder kunde jag inte hålla en sammanhållen tanke i mer än ett par sekunder. Jag minns att jag försökte snickra, men jag fick ge upp för jag kunde inte minnas måtten. Jag mätte med måttbandet och under tiden som jag lade ner måttbandet och tog upp något annat verktyg hade jag glömt siffrorna. Lidandet var verkligt. Men Gud förde mig och min familj igenom det. Och även om det fortfarande finns saker som gör ont, kan vi se att det andra människor menade för ont, menade Gud för gott – för han är oändligt god.

Det var en lång inledning, men nu har vi alltså Efesierbrevet 1:3 framför oss. Det är en vers som fungerar som en rubrik till stycket som löper fram till vers 14 och syftet med stycket i sin helhet och den här versen i synnerhet är att föra oss in i lovprisning. Så låt oss titta på det. Jag delar upp versen i fem ganska korta punkter. (1) först ska vi titta på *välsignelsens källa* som är *Gud*, (2) för det andra ska vi titta på uttrycket ”*all välsignelse*”, med betoning på ordet ”*all*”, (3) för det tredje ska vi se att den är i himlen, (4) för det fjärde ska vi se att vi får den genom den helige Ande, och (5) för det femte ska vi se att enda sättet att få den är genom att vara *i Kristus*.

I. VÄLSIGNELSENS KÄLLA – GUD

Vi går direkt in i den första punkten och tittar på all välsignelsens källa, nämligen Gud. Paulus säger, ”välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Far”, det vill säga Gud är den som *är* välsignad. Han är välsignelsens källa, för Paulus fortsätter ju sedan och säger att det är han, det vill säga Gud, som har välsignat *oss*.

Paulus kallar oss att välsigna Gud eftersom han är välsignad. Han kallar oss att tala sant om vem Gud är och lovprisa honom. I honom finns allt som är verkligt gott och rent och tillfredsställande och vackert. Paulus börjar helt enkelt med att säga att denne Gud är det högsta goda som människan sökt efter i alla tider och som filosoferna funderat över i hundratals år.

I vår kultur är vi upptagna av njutning. Bekvämlighet. Vi lever våra liv som om det inte finns någon morgondag, eftersom vi inte tror – eller åtminstone vågar erkänna – att det finns något som kommer efter det här livet. Det finns olika idéer om vad som är ett gott liv; alla har sin idé och försöker förverkliga det så gott de kan. Men Paulus säger att det högsta goda är Gud. Han är den enda värd att leva för. Han är den enda värd att söka. Han är välsignelsens källa; all välsignelse finns i honom, och allt vi försöker att vinna vid sidan av honom är tomhet och fåfänga.

Därför, tycks Paulus mena, behöver våra liv vara riktade mot honom, mot att ära honom och njuta av honom. Hela våra liv. Varje dag och varje minut. I våra arbeten. I våra vardagsbestyr. I relation till våra vänner och bekanta, till våra föräldrar och till våra barn. Vi lever hela våra liv inför Guds ansikte.

Det finns en latinsk term som kallas *Coram Deo*, som många kloka personer har argumenterat att den fångar kärnan i det kristna livet. Det handlar om att leva hela sitt liv inför Guds ansikte, i Guds närhet, under Guds auktoritet, till Guds ära. Det är att leva ett liv i integritet, ett liv som hänger ihop, där vi är i grunden samma person oavsett om vi är i kyrkan eller på jobbet eller med vår familj. Det är ett liv som är öppet inför Gud, där allt sker inför Guds ansikte, lite som barnets fria lek i sina föräldrars närhet. I den meningen är hela livet en form av tillbedjan. Gud kallar oss till ett lovprisande liv.

Men vi är också kallade att lovprisa Gud med våra läppar, alldeles särskilt tillsammans med våra bröder och systrar i vår lokala församling. Det är vår särskilda glädje att få samlas som en trosgemenskap, som en familj och möta alla de som vi inte hinner se under veckan. Inte bara för att det är roligt att träffas, utan för att när vi gör det är det en föraning, ett föregripande av hur det kommer att vara att förhärliga honom för evigt. Att tillsammans som en kropp träda inför honom och upphöja honom som är all välsignelse källa.

Richard Baxter, en pastor i England under 1600-talet sade,

På Herrens dag går vi upp tidigt och stannar uppe sent så att vi kan umgås med honom hela dagen; att tillbe och lovprisa honom tillsammans med hans folk, och sent in på kvällen begrunda honom och glädjas och förundras över honom och tillbe honom och prisa honom.

Det här är vad vi är skapade för. Det här är vårt rätta element. Och vi ska tillbringa hela evigheten åt just detta. Han är oändlig och varje dag kommer vi att se och glädjas åt nya aspekter i hans outtömliga väsen. När vi kommer samman och sjunger och tillber av hjärtat och hela vår kraft är det en försmak av den himmelska härlighet som väntar. Det här är den typ av liv Paulus kallar oss in i. Gud är den som är välsignad och han är all välsignelses ursprung. Om vi vill få del av välsignelsen som flödar från honom behöver vi vara riktade mot honom och ju mer vi tillber honom, desto mer ska vi njuta av hans välsignelse.

II. ALL VÄLSIGNELSE

Det leder oss in på nästa punkt, som handlar om att han har välsignat oss med *all* välsignelse. För vad är det vi talar om, vad är det för välsignelse Paulus säger kommer från Gud? Han säger ”all andlig välsignelse.”*

Vilket ord, att säga ”allt.” Allt som är andligt gott. Faktum är att allt som är gott kommer från Gud, men här gör Paulus ändå en avgränsning och talar om *andlig* välsignelse. Vad är det då?

Det är allt vi någonsin behöver. Från vårt perspektiv börjar det med att han föder oss på nytt och öppnar våra ögon så att vi vill söka honom, han förlåter oss våra synder och sedan fortsätter det hela vägen fram till att vi får ”all Guds fullhet”, som det står i Efesierbrevet 3:19. Men från *hans* perspektiv, som vi har här i Efesierbrevet 1 så börjar det inte med att han föder oss på nytt. Nästa vecka ska vi titta på nästa vers som säger att han utvalde oss innan världens grund var lagd. Innan något annat fanns, hade han satt sin kärlek på sitt folk. Men som sagt, det tar vi nästa vecka.

Illustration: julbord

Hur ska vi då förstå ordet ”allt”? Det var inte länge sedan vi firade jul. Har ni ätit julbord med småbarn någon gång? Det gäller inte alla barn förstås, men ofta finns det något tragiskt över det. Vi har ett stort bord med mängder av olika maträtter, det kan vara olika former av fisk och skaldjur, av nötkött, viltkött och julskinka, det är potatisgratänger och Janssons frestelse och omeletter och ägg och sallader, älgtungor, rådjurshjärtan, inälvor och grisfötter – allt möjligt. Man går i olika omgångar och äter den kalla maten och den varma maten och man använder den ena tallriken efter den andra. Men så tittar man på barnets tallrik och ser några köttbullar och prinskorvar. Det är allt.

Vi lever så upptagna av oss själva. Vi har en dålig dag på jobbet, eller vi har en konflikt hemma och blir helt nedslagna. Det kanske håller i sig. Vi kanske sover dåligt. Och så kommer vi till Gud och ber. Vi säger, ”gode Gud, ge mig kärlek så att jag kan klara av de här jobbiga personerna.” Men han svarar: ”kära barn, jag har redan gett det. Säger inte Romarbrevet 5:5 att Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande som han har gett oss”?

Vi säger, ”men jag är så orolig. Gud, ge mig frid!” Han svarar ”Johannes 14:27. Jesus säger, ’Min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och tappa inte modet.’”

Vi säger, ”Gud, jag är så olycklig. Ge mig glädje!” Han svarar ”Johannes 15:11. Jesus säger, ”Detta har jag sagt er för att min glädje ska vara i er och för att er glädje ska bli fullkomlig.”

Vi säger, ”Gud, jag är så svag och eländig. Ge mig kraft!” Han svarar, ”Filipperbrevet 4:13. Du förmår allt i Kristus som ger dig kraft.”

Poängen är att han har dukat upp ett enormt bord av välsignelser – långt fler än vi kan räkna eller förstå – men vi kommer med vår lilla tallrik med vår lilla brödbit som vi har ätit hela livet. Det är som att Paulus säger ”förstår du inte att det inte finns någon ände på välsignelserna du har i Kristus? Förstår du inte vem du är? Du är adopterad av den Högste! Det finns inget gott han nekar dig. All andlig välsignelse är din! Du kan komma till honom när som helst och få allt du behöver. Du gör dig så många bekymmer och du är så nedslagen, men du kan inte föreställa dig vilken omsorg han har om dig, vad han redan har gett dig! Det finns inget du kan få som han inte redan har gett dig.”

III. I HIMLEN

Vi går vidare. Tredje punkten: Gud har välsignat oss med all andlig välsignelse *i himlen*. I himlen. Vad betyder det då? Ja, vad det än betyder så verkar det vara viktigt för Paulus. Han använder det här uttrycket inte mindre än fem gånger i Efesierbrevet. Dels här i den tredje versen, och sedan ingen i den 20:e versen där Paulus talar om att Gud uppväckte Kristus och

satte honom på sin högra sida i himlen. Därefter i kapitel 2:6, och sedan i 3:10. Den sista gången det förekommer i Efesierbrevet är i 6:12, där Paulus säger ”vi kämpar inte mot kött och blod, utan mot furstarna, mot makterna, mot världshärskarna här i mörkret och mot ondskans andemakter i himlarymderna.”

Lärdomen är att det finns en värld som är oändligt mycket större än den ögat kan se, och utmaningen blir därför att inte vara så upptagen av det vi för tillfället kan se. När vi blir kristna genomgår vi en radikal förändring. Det handlar inte om att vi bestämmer oss för att bli bättre personer, ungefär som att vi bestämmer oss för att börja träna varje gång det kommer ett nytt år. Det är långt mer omfattande än så. Bibeln säger att Gud fört oss från mörkret in i sitt underbara ljus (1 Petr 2:9; Kol 1:13). Efesierbrevet 2 talar om att vi var döda, men att Gud har gjort oss levande med Kristus. Därför, säger Paulus i Kolosserbrevet 3:2, behöver vi inte söka det som är på jorden utan det som är där ovan.

Den kristne är på många sätt en gåta, både för människor runtomkring, men även för sig själv. Den här världen är inte riktigt vår. Vi hör inte riktigt hemma här, det finns ett främlingskap här som gör sig påmint när vi som minst anar det. Filipperbrevet 3:20 säger att vi har vårt medborgarskap i himlen. Aposteln Petrus säger i 1 Petr 2:11 att vi är gäster och främlingar.

Under Gamla testamentets tid tog sig Guds välsignelse oftare materiella uttryck. Men i Nya testamentet blir det tydligare hur den kristna tron är av en annan värld. Det betyder inte att vi ska bli eremiter och isolera oss från den här världen, men det betyder att vårt hopp inte finns här.

Vi kan också uppleva inom oss själva att det finns en gammal natur och en ny natur och att det finns en inre konflikt. Men Paulus vill i Efesierbrevet påminna oss om att det rike som är långt mer verkligt och beständigt är det himmelska, vilket också kommer att upprättas fullt ut när hela världen görs ny. Han vill lyfta vår blick så att våra bekymmer här och nu kommer i ett nytt ljus. Våra välsignelser är inte materiella i första hand, även om Gud också ger oss mycket materiellt gott, utan de är i himlen.

IV. GENOM ANDEN

Vi går till den fjärde punkten. Välsignelserna är andliga. Det innebär att de kommer genom den helige Ande.

Det finns en trinitarisk struktur i den här versen. Vi har Gud, som är vår Herre Jesu Kristi Far och som är välsignelsens källa. Han välsignar oss i Kristus. Vi ska återkomma till det strax, men det är i Kristus som alla dessa välsignelser blir tillgängliga. Och de ges genom den Helige Ande.

Det finns även en trinitarisk struktur i hela det här avsnittet. I vers 4-6 handlar det om vad Fadern har gjort; i verserna 7-12 handlar det om vad Sonen har gjort och i verserna 13-14 handlar det om vad den helige Ande gör. Det finns en ordning inom treenigheten. Det är tre distinkta personer med olika roller, men som är av samma väsen.

Den helige Andes roll är att tillämpa i oss den frälsning som Jesus har fullbordat åt oss, men också göra det möjligt för oss att överhuvudtaget ta emot den. Två saker alltså: Anden är den som uppväcker oss, som öppnar våra ögon, som föder oss på nytt så att vi ”kommer till oss

själva” och ser vilken olycksväg vi är inne på. Anden övertygar oss om synd och vänder oss mot Kristus som vårt enda hopp.

Men när vi väl fötts på nytt och börjat förtrösta på Kristus är Anden själva kanalen för Guds alla välsignelser i våra liv. Det är genom den Helige Ande vi får ta emot allt det goda Gud ger.

Det här innebär att vår tillbedjan behöver vara trinitarisk. Vi har det i Efesierbrevet 2:18, Paulus säger,

Efesierbrevet 2:18 (SFB-14)

¹⁸Genom honom [Jesus Kristus] har vi båda i en och samme Ande tillträde till Fadern.

Paulus menar alltså att vi ska be *till Fadern, genom Sonen, i den helige Ande*. Gud har uppenbarat sig som tre personer och det är så vi behöver lära känna honom och närma oss honom. När vi ber, ber vi alltså i första hand till Fadern, och vi kommer till honom genom Sonen, på grund av att Kristus genom försoning öppnat vägen till Fadern. Jag tror också att det finns en poäng att vi kallar Fadern för just ”Fader” i våra böner, snarare än ”Gud.” Fader uttrycker den intimitet som bara är möjlig för den som fått rätt att kallas barn. Av alla böner som Jesus bad benämnde han Fadern som ”Gud” bara en gång. Det var när han hängde på korset och ropade ”min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” Och när han lär oss att be i Herrens bön, säger han just ”vår Fader.”

Det finns förstås böner direkt till Jesus i Nya testamentet och även till den helige Ande, men de är så få att de får betraktas som undantag. Tumregeln är att vi ber till Fadern, genom Sonen, i den helige Ande. Anden är vår kraft i allt detta, den som lyfter vårt hjärta och hjälper oss att be.

V. I KRISTUS JESUS

Nu tar vi sista punkten. Fadern har välsignat oss med all andlig välsignelse *i Kristus*.

Det finns inget som spelar så stor roll i våra liv som vår relation med Jesus Kristus. Utan honom är vi, som Paulus säger i Efesierbrevets andra kapitel, ”döda i våra överträdelser”. Vår relation till Kristus avgör om vi får uppleva Guds fullhet eller evig dom i mörkret utanför där man ska gråta och skära tänder.

Kristus är början och slutet, alpha och omega. Det finns inga andliga välsignelser för den som inte är förenad med honom. Alla välsignelser som den kristne får ta emot, får vi ta emot genom honom.

Jag kan stå här och predika om Guds olika välsignelser och försöka inspirera oss till lovprisning och tillbedjan, men inget av det spelar någon roll om du inte har Kristus. Det finns en Gud, och en enda medlare mellan människa och Gud, säger Paulus i 1 Tim 2:5, nämligen Jesus Kristus som gav sig själv som lösen i allas ställe.

Vi kan inte närma oss Fadern i egen kraft. Det handlar inte om vi är goda människor. Det handlar om vi förtröstar på Kristus. Om han är vår ställföreträdare, vår medlare. Om vi står inför Fadern utan Kristus som medlare så kommer vi att bli rättvist dömda efter våra gärningar, och vi kommer att visas bort. Men han levde det fullkomliga livet i vårt ställe, och i vårt ställe dog han den död vi förtjänat med våra liv. Och nu framställer han oss som heliga

och fläckfria och som Guds barn, vilket innebär att vi har rätt att när som helst komma inför Fadern och be om vad som helst. Allt som Kristus vunnit med sitt liv är nu vårt.

AVSLUTNING

Avslutningsvis. Paulus dukar upp för oss ett bord av välsignelse. Han vänder oss till Fadern som är all välsignelses källa, han påminner oss att Fadern gett oss *all* andlig välsignelse, han påminner oss att den är *andlig*, det vill säga genom den helige Ande och han påminner oss om att den ges till den som är i Kristus.

Paulus vill påminna oss om vilka vi är och vad vi har i Kristus. Han vill höja vår blick så att våra nuvarande bekymmer kommer i ett nytt ljus. Han vill visa oss vad Gud har gjort för oss och han vill lyfta våra hjärtan till lovprisning. Vänner, låt oss leva våra liv inför Guds ansikte och till hans ära. Låt oss göra det till en daglig övning att påminna oss om vad vår himmelske Fader gjort för oss och låt det föra oss till att prisa honom för hans godhet.